

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 12/03/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 63

Mọi sự rắc rối ở thế gian đều chướng ngại chúng ta vãng sanh nên nhất định phải buông xả không chỉ trên sự tướng mà cả ở trên tâm tất cả thiện ác, phải quấy, Phật pháp và chẳng phải Phật pháp của thế gian này. Chúng ta chỉ cần chuyên tâm hướng về một bộ Kinh Vô Lượng Thọ, một câu A Di Đà Phật và một hướng Tây Phương để đi thì đời này nhất định sẽ thành tựu viên mãn.

Hòa Thượng nói: ***“Tất cả những sự rắc rối ở thế gian này đều chướng ngại chúng ta thoát khỏi tam giới, chướng ngại việc chúng ta vãng sanh.***

“Chúng ta không thể buông xuống được thì cũng phải buông xuống. Thế nhưng phải biết rằng việc buông xuống không chỉ ở trên sự tướng mà phải buông xuống ở trên tâm. Trên tâm không hề có vướng mắc.

“Tất cả thiện ác, phải quấy, Phật pháp và chẳng phải Phật pháp của thế gian này đều từ nơi trong tâm mà chân thật buông xuống được. Chuyên tâm hướng về một bộ Kinh, chuyên tâm một câu A Di Đà Phật. Đời này nhất định sẽ thành tựu viên mãn.”

Hòa Thượng đã đưa ra tiêu chuẩn để người niệm Phật đạt được thành tựu. Hoàn toàn đều từ nơi chúng ta. Chúng ta phải tập để xả bỏ từ những việc nhỏ nhất. Hãy tập quên! Vậy làm thế nào để quên? Không thể ngồi đó để quên, càng ngồi thì càng nhớ. Khi ngồi niệm Phật thì nhớ hết mọi việc cần nhớ, thậm chí còn tua đi tua lại và chiếu phim 3D với âm thanh hình ảnh sắc nét. Đây là tâm cảnh cá nhân tôi.

Vì hiểu tâm cảnh của mình nên tôi dùng thời gian hiện có tận lực làm tất cả các việc lợi ích chúng sanh thì lập tức quên hết vọng tưởng chấp trước của mình. Bận rộn cả ngày như Ngài Lý Mộc Nguyên đến ăn ngủ còn không đủ thời gian nên vọng tưởng không có chỗ xen vào, buổi tối ngủ cũng không đủ nên không mộng寐, ngủ nhiều quá nên mới mộng.

Chúng ta là người hiểu tâm cảnh của mình nhất nên hãy chọn cách phù hợp nhất với mình để đối trị khởi tâm động niệm, vọng tưởng, chấp trước của mình. Chúng ta xem nhẹ từng việc thì tự nhiên mọi việc cũng nhẹ dần.

Nhờ nghe lời và thực hành theo lời Hòa Thượng dạy: ***“không buông xả được cũng phải buông xả”*** nên chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày Đại Lễ Tri Ân Cha Mẹ nhưng tôi

không hề lo lắng, thậm chí còn tự tại chuẩn bị gói bánh để đãi mọi người và tiếp các đoàn. Tôi chẳng hề hỏi đến hội trường thế nào, diễn kịch ra sao và cũng không để ý đến sự hoành tráng của đại lễ. Chúng tôi tin tưởng mọi người làm rất tốt, thứ nữa là bận tâm chính là dính mắc. Ngay hiện tại, quá nhiều vọng tưởng kéo theo chấp trước, quá nhiều chấp trước kéo theo phiền não cứ thế dấy khởi, mà nghịch cảnh thì nhiều, thuận cảnh thì ít luôn làm chúng ta không an vui, không tự tại. Buông xả được là một công phu cao cấp chứ không phải công phu bình thường.

Hôm trước chúng tôi được mời đến một lễ tranh là xưởng của những người thợ vừa niệm Phật, vừa làm tượng Phật A Di Đà. Các chú chuẩn bị bút lông, nghiên mực cho tôi viết chữ Hán. Tôi nói tôi chỉ cầm phấn viết chứ chưa cầm bút lông viết bao giờ nhưng quả thật “*Nhất niệm bất sanh tất vị thành*” – *Không có một ý niệm thì tự nhiên mọi việc sẽ thành công*. Khi tôi cầm bút lông tôi không nghĩ là bút lông mà cứ như cầm viên phấn. Thế là tôi cứ thế mà viết hơn cả trăm chữ không chỉ trên giấy mà còn trên đá, trên gỗ như: “*Nhất thiết pháp đắc thành u nhân*”, “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*”, “*Nam Mô A Di Đà Phật*” v.v..

Nếu mình nghĩ là mình làm không được thì sẽ làm không được. Nếu mình chỉ làm theo sự tha thiết mong cầu của người ta, trong tâm không vì “*danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi, được mất, thành bại, hơn thua, tốt xấu...*” mà chỉ làm với tâm chân thành thanh tịnh từ bi thì tất cả mọi sự mọi việc đều thành công tốt đẹp. Giống như đi làm cỏ, cỏ nhiều đến mấy mình cũng không ngại, không khởi ý, mà cứ lầm lũi làm. Đến lúc thành công sẽ ngạc nhiên rằng mình đã làm xong. Lần viết này khiến tôi cảm thấy ngộ ngộ, có sự thể hội đặc biệt.

Chúng tôi không khoe khoang mà muốn nói đến sự thể hội của mình ở câu “*Nhất niệm bất sanh tất vị thành*” có nghĩa là nếu dùng tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi để làm mọi sự mọi việc thì đó là Phật sự, thì nhất định thành công, không chướng ngại. Ngược lại, khởi một ý niệm phân biệt, chấp trước như lời lỗ, tốt xấu, được mất, hơn thua là sai rồi. Đó không phải là Phật sự mà là Ma sự. Ma sự thì nhất định có chướng ngại. Nói tới đây, tôi nhớ đến những ngày đầu lên khu đào tạo Sơn Tây, dây leo mọc từ dưới đất chùm lên cây vải, cỏ hoang mọc đầy nhưng chúng tôi cứ cặm cụi phát quang cho đội thợ xây vào làm. Những người từng làm nơi đó đều cảm nhận không gì là chướng ngại, khó khăn mà còn thấy năng lực của con người là vô hạn. Cho nên đúng là: “*Nhất niệm bất sanh tất vị thành*”.

Vậy thì nếu chúng ta niệm một câu “*A Di Đà Phật*” mà nhất niệm bất sanh, không có niệm khác xen tạp vào thì đảm bảo sẽ nhất tâm. Cho nên, Hòa Thượng khuyên chúng ta không buông được cũng phải buông, trong tâm chỉ một Bộ Kinh Vô Lượng Thọ, một câu “*A Di Đà Phật*”, một hướng Tây Phương để đi, còn mọi việc ở thế gian dù làm được rất nhiều chỉ là từ bi xuất phương tiện, tận tâm tận lực phục vụ chúng sanh chứ không làm để khẳng định “*ta*” và cái “*của ta*”.

Tổ Ân Quang từng dạy “*Kiệt thành tự khả chuyển phàm tâm*” – tâm mình đạt đến chỗ chân thành nhất, kiệt thành nhất thì sẽ chuyển được tâm phàm. Trong khi tự tánh của chúng ta vốn sẵn đầy đủ, không hề có chướng ngại. Chỉ cần chúng ta toàn tâm toàn lực vì chúng sanh mà lo nghĩ thì mọi việc đều có thể làm đến tốt nhất.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta niệm Phật thì nhất định trong tâm phải có Phật. Chỉ cần đem A Di Đà Phật biến thành tâm mình.***” Còn khi phục vụ chúng sanh thì tâm mình phải có chúng sanh, không có “*ta*” và “*cái của ta*” thì nhất định thành công. Mình và người khác cùng làm nhưng mình có chúng sanh trong tâm, hiểu được nỗi khổ và nhu cầu chúng sanh thì mọi việc mình làm sẽ đạt mức tốt nhất, ít tốn kém nhất, lợi ích thiết thực nhất cho chúng sanh. Ví dụ như mở một ngôi trường thì tâm chúng ta chỉ nghĩ đến các con, mong các con có môi trường tiện nghi, sạch đẹp thì chúng ta sẽ làm được tốt nhất. Còn nếu làm vì “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chỉ tốt ở mức độ nào đó.

Có lần, có người muốn cúng dường một bức tượng “***A Di Đà Phật***” cao 10 mét, tôi đã cho họ số điện thoại, địa chỉ để bên cho và bên nhận tự liên hệ với nhau. Tuy nhiên, sự việc không thành công vì một bên không dùng tâm chân thành, không vì chúng sanh phục vụ mà vì “*danh vọng lợi dưỡng*” mà làm, còn một bên yêu cầu xây bệ và đòi hỏi quá nhiều khiến bên tặng không chấp nhận được. Đó là ví dụ của việc không đặt tâm vào chúng sanh.

Một việc khác cũng nói lên nhận thức của mọi người trước những công việc cấp bách của chúng sanh. Có những người có thể bỏ ra rất nhiều tiền để làm công trình hay xây tượng nhưng chưa có ai nghĩ đến, chưa ai phát tâm bỏ ra nhiều tiền đầu tư vào giáo dục, xây trường làm lợi ích cho nhiều thế hệ sau. Người xưa đã dạy: “*Kiến quốc quân dân giáo học vi tiên*”, cho nên giáo dục là hàng đầu, nhưng người ta không thấy đây là việc quan trọng.

Ngày nay, giáo dục học đường và giáo dục gia đình là cực kỳ quan trọng trong bối cảnh báo chí đưa tin có nhiều trường hợp sát hại Cha Mẹ, người thân. Gần đây, một người con trai đã sát hại cha mình, phân xác rồi thả trôi sông. Việc làm bất nhân như vậy cho thấy giáo dục đề cao hiếu đạo, đề cao sư đạo là vô cùng bức thiết. Đó chính là sự thiết thực mà giáo dục cần đề cập đến. Hòa Thượng thường nhắc chúng ta những gì liên quan đến giáo dục gia đình, giáo dục học đường, giáo dục xã hội và giáo dục tôn giáo thì phải thiết thực chứ không phải chỉ giáo dục ở một mặt.

Lớp Kỹ Năng Sống ở Trà Ôn-Vĩnh Long mới khai giảng được ba buổi nhưng nhiều con đã thay đổi toàn diện. Từ mê game mà giờ bỏ không chơi. Ngộ tánh của các bé mạnh mẽ và vượt trội hơn chúng ta rất nhiều. Vậy mà có nhiều người sợ khổ sợ mệt nên không phát tâm hoặc phát tâm hỗ trợ rồi lại bỏ vì có lẽ họ cho rằng giáo dục con trẻ không quan trọng mà đi cầu cúng, hộ niệm thì quan trọng hơn.

Tiền tài vật chất để lo một buổi học cho các con không nhiều. Như lớp học ở Hòa Phú-Đà Nẵng, chỉ cần 3-4 triệu đồng là có thể lo cho 80 em được ăn ngon mà các em lại được học rất nhiều kiến thức. Lớp học ở Hòa Phú các em rất thuần, Cha Mẹ các em rất hạnh phúc chứ không như lúc đầu, có những em thù Cha ghét Mẹ, ngày đầu tiên muốn bứt phá ra về, vậy mà nhờ sự dụng công không mệt mỏi của các Thầy Cô mà các em chuyển tâm và đi học đều.

Nỗ lực của các Thầy Cô cho thấy chỉ cần làm việc rời xa cái “*ta*” thì sẽ không mệt mỏi. Trong năm ngày vừa rồi, chúng tôi đi 3000 cây số, đến nơi đâu chúng tôi cũng trao đổi công việc và chia sẻ với mọi người, chúng tôi cũng hỗ trợ Lớp Kỹ Năng Sống. Chúng tôi không làm việc vì cái “*ta*” nên không mệt. Thế nên Hòa Thượng chỉ dạy khi niệm Phật thì trong tâm phải có Phật, làm việc cho chúng sanh thì trong tâm có chúng sanh. Vậy thì việc làm của mình mới tốt đẹp, mới tận thiện tận mỹ, chân thật lợi ích chúng sanh.

Hòa Thượng khẳng định: “***Nếu trong tâm chân thật có Phật thì trong miệng niệm hay không niệm cũng không hề gì, chỉ cần thật tin, thiết nguyện, lão thật (thành thật) mà niệm thì nhất định sẽ thành tựu***”. Chúng ta quán sát lại xem chúng ta miệng niệm Phật nhưng trong tâm có Phật hay không. Trong tâm giữ đầy đủ năm đức: “*Chân thành, Thanh tịnh, Bình đẳng, Chánh giác, Từ bi*” chính là trong tâm có Phật. Vậy thì khi niệm Phật và khi làm mọi sự mọi việc trong đời sống đều phải áp dụng năm đức này trong tâm. Như thế gọi là nhất tâm. Kể cả khi đối với người thiện hay ác cũng đều dụng một tâm này. Đối với người ác và tham, nếu ta dụng tâm này thì chúng ta sẽ có sự diệu dụng để ứng đối với họ.

Chúng ta là phật tử ở thế gian nên từ các mối quan hệ trong đời sống sẽ kéo theo nhiều việc không tên có thể làm chướng ngại và nhiễu loạn tâm thanh tịnh của chúng ta nên chúng ta phải biết buông xả để bảo hộ tâm mình thì chúng ta mới an vui và tự tại. Cho nên Hòa Thượng mới nhắc: “*không buông xả được cũng phải buông xả*”. Nếu không buông xả thì ngày ngày chúng ta sống phiền não là do chính mình buộc chặt. Như câu của Ngài Nguyễn Du từng nói: “*Đã mang lầy nghiệp vào thân cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa*”. Việc tốt thì khen là trời gần, việc không tốt, chướng ngại thì trách ông trời ở xa. Cho nên đã mang kiếp người, vướng nghiệp vào thân thì đừng trách ông trời. Chúng ta không nên dùng tâm để oán trách mà dùng tâm chân thành để hy sinh phụng hiến.

Bài hôm trước, Hòa Thượng nói: “***Phương pháp đối trị với khởi tâm động niệm của chúng ta là phải nhất tâm. Nếu chúng ta niệm Phật thì nhất tâm trì danh hiệu Phật còn làm việc thì chúng ta toàn tâm toàn lực mà làm việc***”.

Hòa Thượng nói nếu ra đường nhất tâm lái xe rồi nhất tâm niệm Phật thì xảy ra tai nạn. Cho nên phải hiểu đúng về “*Nhất tâm*”. “*Nhất tâm*” là một lòng chuyên chú vào

việc mình đang làm. Khi làm việc thì nhất tâm vào làm việc. Khi niệm Phật thì nhất tâm vào niệm Phật.

Nhiều người chưa hiểu rõ thế nào là nhất tâm niệm Phật nên trong Chuyên Đề 1200 Đề tài của Hòa Thượng Tịnh Không, Ngài nói dùng tâm chân thành làm các việc lợi ích chúng sanh cũng là niệm Phật. Ngài lấy dẫn chứng cư sĩ Lý Mộc Nguyên một ngày từ sáng đến tối bận rộn vì chúng sanh, không có thời gian ăn cơm, ngủ nghỉ. Người như ông chỉ cần niệm năm, sáu câu Phật hiệu là đã tương ưng với Phật.

Từ dẫn chứng về cư sĩ Lý Mộc Nguyên, chúng ta hiểu rằng để đạt được “*Nhất tâm*”, chúng ta cần phải tận tâm tận lực, phải dùng tâm chân thành, phải dùng tâm tín nguyện giải hành giống Phật, không xen tạp “*danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi*”, thanh tịnh vắng lặng mà làm việc. Phật đến thế gian “*vì chúng sanh mà lo nghĩ*”, chúng ta ở thế gian nếu một lòng một dạ cũng “*vì chúng sanh mà lo nghĩ*” thì tâm này là tâm Phật. Nếu dùng tâm này mà niệm Phật thì chúng ta chắc chắn tương ưng với Phật.

Để đạt được “*Nhất tâm*”, Hòa Thượng cũng đưa ra bí quyết rằng chỉ cần chuyên niệm một câu “*A Di Đà Phật*”, ngoài việc này ra thầy đều không để mọi việc trong tâm. Làm được việc này nhất định sẽ có thành tựu. Tuy vậy, việc này thật ra không dễ dàng. Trong lúc giảng Kinh Vô Lượng Thọ, Hòa Thượng từng nói: “*Bạn có đủ can đảm để suốt cuộc đời này chỉ niệm một câu A Di Đà Phật không?*”.

Tôi rất ngạc nhiên khi Hòa Thượng nói đến niệm Phật mà lại dùng từ “*can đảm*” nhưng dần dần tôi đã hiểu được lời sách tấn thống thiết này của Ngài đối với chúng sanh. Cách đây vài năm, tôi bị bệnh rất kỳ quái là không thể thở được, hễ đụng tới nước thì đau như kim châm nhưng khi đi khám thì không ra bệnh. Lúc đó, tôi chỉ dùng hết sức để lễ Phật niệm Phật nhưng bệnh vẫn y như vậy thì có người khuyên tôi trì chú. Đây là thời điểm bệnh đang phát tác nặng nên rất dễ đổi tâm, tuy vậy, tôi vẫn chỉ lạy Phật, niệm Phật.

Từ trải nghiệm này cho thấy việc chuyên niệm một câu “*A Di Đà Phật*” là không dễ. Hiện tại có thể niệm Phật nhưng khi bệnh khổ ùa về và mọi thứ đều chướng ngại khiến chúng ta rất dễ mất niềm tin. Chúng ta còn bị tác động bởi những người xung quanh, đặc biệt là những người có danh tiếng, nên chúng ta lại càng dễ dàng mất đi sự tự chủ của chính mình./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!